

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2008, č. j. 7 Ca 341/2006 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2008, č. j. 7 Ca 341/2006 - 68 (dále jen „rozsudek“), kterým městský soud zrušil její rozhodnutí ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. 2006/422/had/CET, č. j. had/7284/06 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž stěžovatelka shledala, že žalobkyně porušila ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), a podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč. Porušení povinnosti nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, spočívalo v tom, že stěžovatelka na program NOVA odvysílala ve dnech 13. - 17. 5. 2006 reklamu na časopis TV Max, která je svým hororovým obsahem nevhodná pro děti a mladistvé, neboť mohla svou brutalitou ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná upřesnila, že předmětná reklama vychází ze scény Vetřelec, v níž se vetřelcem napadený jedinec zmítá bolestí, a poté, co je ostatními připoután na stůl, se z jeho nitra vyvrhne vetřelec. V reklamě se však nejedná o vetřelce, ale o reklamní časopis TV Max zabalený v černém obalu. Reklama byla dne 13. 5. 2006 vysílána devětkrát, a to od 8.24 hod. do 21.20 hod. Přitom na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. byla žalobkyně upozorněna ve smyslu § 59 tohoto zákona v souvislosti s odvysíláním upoutávky na pořad Texaský masakr motorovou pilou a filmu Striptýz.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, v níž namítla, že nebyla upozorněna na porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. v souvislosti s odvysíláním upoutávky na pořad Texaský masakr motorovou pilou a filmu Striptýz, neboť v případě filmu Striptýz nešlo o typově a druhově shodné chování jako u odvysílané reklamy a u upoutávky na pořad Texaský masakr motorovou pilou byli diváci předem upozorněni, že upoutávka bude na hororový film. Dále žalované vytykala, že nesprávně

právně posoudila zjištěný skutkový stav podle § 32 odst. 1 písm. g) a § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., neboť podle ní se tyto ustanovení nevztahují na povinnosti stanovené pro vysílání reklamy. Uvedla také, že obsah reklamy nemohl ohrozit dětskou psychiku, neboť šlo o zjevnou nadsázku. Z těchto důvodů navrhla, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně byla řádně upozorněna podle § 59 zákona č. 231/2001 Sb., neboť zákon nijak nespecifikuje, že by upozornění mělo být typově a druhově totožné. Smyslem § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. totiž je ochránit děti a mladistvé před možným fyzickým, psychickým nebo mravním ohrožením, ke kterému může dojít i odvysíláním reklamy. Podotkla, že předmětná reklama bez ohledu na nadsázku vyvolávala pocit strachu a děsu.

Městský soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí. Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že na vysílání reklamy se vztahují také obecné povinnosti stanovené pro pořady podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Shledal, že děj reklamy je natolik autentický, že ani prvky nadsázky nevylučují, aby reklama u diváků, zejména dětských, vyvolávala pocit děsu, přičemž vysílací čas reklamy (sobotní dopoledne a podvečer) jednoznačně zakládá porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Námitku absence předchozího upozornění ve smyslu § 59 zákona č. 231/2001 Sb. odmítl s tím, že žalobkyně byla upozorněna na typově shodné porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. v souvislosti s odvysíláním upoutávky na pořad Texaský masakr motorovou pilou. Na tomto závěru podle městského soudu nic nemění to, že upozornění učiněné v souvislosti s filmem Striptýz nelze považovat za typově shodné porušení povinnosti žalobkyně, neboť tento film nebyl způsobilý ohrozit psychický, nýbrž mravní vývoj dětí a mládeže, tedy jiný chráněný zájem.

Městský soud však přes výše uvedené zrušil napadené rozhodnutí, neboť žalovaná ve výroku uvedla, že uložila žalobkyni za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. Městský soud zdůraznil, že za deliktní jednání v rozporu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je možné uložit sankci podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., jak je ostatně správně uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikoli však pokutu podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. Podle městského soudu se nejedná o chybu v psaní, ale jde o takovou vadu řízení, která má za následek jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí, neboť žalobkyni byla uložena pokuta na základě ustanovení, které upravuje odlišné deliktní jednání. Z tohoto důvodu městský soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přestože žalobkyně tuto vadu nenamítla, a zavázal žalovanou, aby v novém rozhodnutí uvedla, na základě jakého ustanovení uložila konkrétní výši dané pokuty, zejména s ohledem na zjištění o vysílacím čase reklamy, který by měl být také uveden ve výrokové skutkové větě.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž napadla závěr městského soudu, podle něhož předchozí upozornění pro porušení zákona č. 231/2001 Sb. ohledně filmu Striptýz nelze považovat za typově shodné porušení povinností žalobkyně, neboť tento film nebyl způsobilý ohrozit psychický, nýbrž mravní vývoj dětí a mládeže, tedy jiný chráněný zájem. Podle stěžovatelky tak městský soud zasáhl do jejího správního uvážení, a to navíc polemikou, která nemá oporu v zákoně ani ve správním spise. Namítla, že zákon č. 231/2001 Sb. nikterak nevymezuje typovou shodnost závažného jednání, neboť ustanovení

§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. užívá pojmy „fyzický, psychický a mravní“ vztahující se k ochraně dětí a mladistvých en bloc, a proto nelze za jejich jednotlivé porušení udělovat upozornění. Podotkla, že citované ustanovení nijak nevymezuje typové vymezení ohrožovacího jednání. Podle jejího názoru je v konkrétním případě plně vystižen způsob ohrožení tím, že v rozhodnutí je uvedeno úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně je konkrétně specifikováno jeho možné ohrožení. Nadto městskému soudu vytkla, že nikterak necharakterizoval, co shledává onou typovou shodností. Rozsudek městského soudu je tak nesrozumitelný a zmatečný, a proto navrhla, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. V této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Kasační stížnost je nepřipustná v případech uvedených v § 104 s. ř. s. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro údajnou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro údajnou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud připomíná, že se již mnohokrát zabýval otázkou formulace kasačních důvodů, jejich podřaditelnosti pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. a míru jejich konkrétnosti. V usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004-47, vyslovil závěr, že „*kasační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené.*“ Dále opakovaně judikoval, že není důvodem kasační stížnosti, jestliže stěžovatel nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud podle stěžovatele dopustil. Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejich důvodů leží v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti, na stěžovateli. Přitom zajisté platí, že pokud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud shledal, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je uveden pouze formálně, protože stěžovatelka nevznesla v rámci tohoto důvodu jedinou konkrétní námitku. V rámci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadla stěžovatelka závěr městského soudu týkající se předchozího upozornění učiněného v souvislosti

s filmem Striptýz, které podle názoru městského soudu nelze považovat za upozornění na typově shodné porušení povinností.

V tomto případě je však podstatné, že městský soud dospěl v posuzované věci k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné jednak z důvodu, že žalobkyni byla uložena pokuta na základě ustanovení, které upravuje sankci pro jiné skutkové podstaty než skutkové podstaty uvedené v § 32 zákona č. 231/2001 Sb. a jednak proto, že ve výrokové skutkové větě nebyl náležitě konkrétně uveden vysílací čas reklamy. Nejvyšší správní soud by se tak mohl zabývat v řízení o kasační stížnosti jen námitkami směřujícími proti důvodům, pro které městský soud napadené rozhodnutí zrušil. Tak tomu ale v posuzované věci není.

Stěžovatelka sice formálně uplatnila důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., věcně však nevznesla žádnou konkrétní námitku proti právnímu posouzení rozsudku městského soudu, tj. proti jeho rozhodovacím důvodům. Přitom argumentace obsažená v kasační stížnosti musí vždy brojit proti důvodům, pro které soud zrušil rozhodnutí správního orgánu, neboť pouze právní názor, který soud v řízení o žalobě vysloví jako důvod zrušení, je pro správní orgán závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V konkrétní věci byl tímto závazným právním názorem názor městského soudu na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stěžovatelky, a proto přípustnou může být jen kasační stížnost, mířící proti tomuto názoru, a to s příslušnou právní argumentací. Z obsahu kasační stížnosti však vyplývá, že stěžovatelka nesouhlasí s právním názorem městského soudu, který byl vysloven nad rámec vlastních rozhodovacích důvodů rozsudku a nadto by v dané věci ani nevedl ke zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatelky.

Napadala-li stěžovatelka rozsudek pro nesprávné posouzení právní otázky, bylo na ní, aby konkretizovala, v čem spatřuje nesprávnost právní otázky rozhodné pro výrok napadeného rozsudku. Jinak řečeno, bylo na stěžovatelce, aby v kasační stížnosti tvrdila, že její rozhodnutí bylo přezkoumatelné a mělo být městským soudem také věcně přezkoumáno. To ale stěžovatelka neučinila a vlastní rozhodovací důvod (a právní názor pro správní orgán závazný) nepopřela a ponechala jej stranou. Argumentovala-li proti právnímu názoru městského soudu, který nepředstavoval rozhodovací důvod, a byl učiněn, jak shora uvedeno, jen nezávazně nad rámec nutného odůvodnění (obiter dictum), nemůže taková kasační stížnost napadeným rozsudkem účinně otrást a míří mimo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud pro úplnost, připomíná, že rozsah kasační stížnosti a specifikaci jejích důvodů určuje stěžovatel v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti. V konkrétní věci to stručně řečeno znamená, že Nejvyšší správní soud nemůže dospět k závěru o tom, že rozhodnutí správního orgánu je přezkoumatelné, přestože to kasační stížnost není tvrzeno.

Lze tedy shrnout, že kasační námitky zpochybňující právní výklad městského soudu k předchozímu upozornění učiněného v souvislosti s filmem Striptýz, který učinil mimo rámec důvodů, pro které rozhodnutí rušil, nemohou být uznány za zákonný důvod kasační stížnosti. Brojí-li stěžovatelka v kasační stížnosti proti důvodům rozhodnutí soudu, jež nebyly podkladem pro výrok tohoto rozhodnutí, a nebyly tak důvodem zrušení jejího rozhodnutí (zde tedy pro zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost), jde jen o jiné důvody kasační stížnosti než ty, které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (obdobně také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003,

č. j. 6 Azs 44/2003 - 31 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005 - 158, dostupný na www.nssoud.cz).

Z vyložených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřipustnost odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu